

по вісім колон із кожного боку. Деякі з них мали вигляд зруйнованих, із перевернутими капітелями.

Стіни театру зроблено з дощок, помальованих під мрамур, які були прибиті до вкопаних у землю колод. Висота стін сягала 3 м. Сцену перекрито трисхилим дахом, який тримався на кронах двох живих дерев, що росли посеред сцени. Декорації і завіси І. Мараїно робив разом з Антонієм Смуглевичем. Саме художні ідеї оформлення театральних вистав А. Смуглевича, якого довго вважали неперевершеним серед львівських декораторів, викликали найбільше захоплення публіки. В. Богуславський згодом відзначав, що оригінальні декорації А. Смуглевича тішили око аматорів сцени ще десятки років після їхнього створення. Декорації, мальовані переважно клеєвими фарбами, нерідко змивались під час сильного дощу. У такі моменти актори змушені були переривати виставу й ховатися від зливи. Подекуди такі вимушені перерви у сценічному дійстві відбувалися кілька разів упродовж однієї вистави. Публіка відчувала більше незручностей, оскільки від дощу мусила ховатися в прилеглому палаці Яблоновських, а згодом їй доводилося повертатися на мокрі лави. Згодом І. Мараїно знайшов вихід із ситуації, згадавши про криті античні театри – “одеони”. Зазвичай у Давньому Римі невеличкі амфітеатри перекривали виготовленим з полотна, просоченого олією і розписаного на теми обрядових сюжетів, дашком наметового типу, який можна було скласти. Для аналогічного шатра архітектор закупив кілька тисяч ліктів полотна, линви та велику кількість олійної фарби. Зшитий намет був помальований кольоровими смугами. Полотно звисало вільно зусебіч, а щоб вітер не зніс споруди, її було міцно закріплено. Нове покриття, тобто довжелезний “парашут”, тримався на дерев'яному стовпі в центрі амфітеатру, а по краях – на 12 кілках з вісями, що оберталися. Сволоки тримали шість величезних лип, оздоблених знизу навкруги дощатою підлогою. За допомогою вальців та важелів полотняний дах міг підійматися й опускатися. Робили це дуже повільно – за годину ледве на два лікті.

Після від'їзду 1799 В. Богуславського зі Львова до Варшави театр припинив своє існування. Його було розібрано на будівельний матеріал.

Юрій Ямаш

АНГЕЛОВИЧ АНДРІЙ (Андрій де Ангеллович; 30.09.1766–1820) – український правник, теоретик церковного права. Народився в с. Гринів (тепер Пустомитівського р-ну Львівської обл.) в родині священника. Походив зі шляхетського роду. Брат митрополита *Антоня Ангеловича*. Від 1789 – викладач церковного права в *Studium Ruthenum*, від 1790 викладав також на правничому відділенні *Studium Latinum* у Львові. 1796 опублікував докторські тези “Стан загальної юриспруденції Львова” (*Positiones ex univer. jurisprudentia. Leopoli*) та здобув ступінь доктора права. 1797 став адвокатом, однак продовжив викладацьку діяльність. 28.11.1797 іменований надзвичайним професором *Львівського університету*. Очолював кафедру церковного права, викладав українською мовою. Написав підручник із церковного права, який високо оцінили сучасники (залишився в рукописі). 18.03.1798 став членом *Ставропігійського братства*. Від 1800 – радник при шляхетському суді в Тарнові. Після А. кафедру очолив М. Левицький.

Тарас Андрусак

АНГЕЛОВИЧ АНТІН (1756–09.08.1814) – український культурний і церковний діяч. Брат *Андрія Ангеловича*. Народився в с. Гринів (тепер Пустомитівського р-ну Львівської обл.) у родині священника. Освіту здобув у Львівській єзуїтській академії та Віденській греко-католицькій семінарії св. Варвари. Після висвячення (1783) був ректором (1783–1784) Львівської генеральної семінарії. Згодом очолював кафедру догматики (1784–1787) у *Львівському університеті* та знову семінарію (1787–1795). 1792–1795 – член університетського Консесу від богословського факультету. Був одночасно перемиським (від 1795), львівським (з 1798) і холмським (1804) єпископом. З відновленням *Галицької митрополії* (17.04.1807) іменований її митрополитом: урочисте обняття престолу відбулося

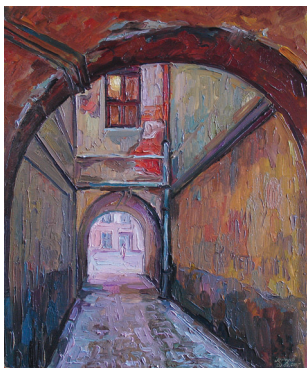
Ю. Рейхан.
Портрет Войцеха Богуславського.
1790-ті рр.

Антін Ангелович.
Портрет у картуші.
Собор св. Юра.
XIX ст.

Фрагменти стінопису у пасажі Андреоллі. Сучасне фото

П. Федів.
Пасаж Андреоллі.
2001 р.

Кам'яниця Андреоллі на пл. Ринок, 29. Сучасне фото

25.09.1808. Під час наполеонівських воєн видав два пастирські послання до вірних, у яких закликав зберігати вірність австрійському престолу. Мав велику бібліотеку (8 тис. томів), яку передав капітулі. Негативно ставився до польського визвольного руху, а 1809 через польські погрози вимушено покинув Львів. За інформацію про його перебування польська тимчасова адміністрація Галичини встановила грошову винагороду – 5 тис. золотих ринських. В околицях м. Стрия митрополита затримали і відправили до стрийського польського окружного управління. Після відновлення австрійської адміністрації А. повернувся до Львова. Помер у Львові від скарлатини, був похований на *Городоцькому цвинтарі*. У сер. 1860-х сліди могили загубилися. 1897 поховання А. нібито було віднайдене. Однак спроби ідентифікувати останки А. виявилися марними. З ліквідацією наприкін. XIX ст. Городоцького цвинтаря місце поховання митрополита безслідно зникло.

Михайло Кріль

АНДРЕОЛЛІ ДОМІНІК (Andreolli Dominik; р. нар. невід. – 1818) – львівський кондитер, громадський діяч. А. був громадянином Швейцарії. 1803 придбав кам'яницю №29 на пл. Ринок у Львові, за якою згодом закріпилася назва *кам'яниця Андреоллі*. У наскрізному проході між пл. Ринок

та пл. Св. Духа (тепер пл. Івана Підкови), т. зв. *пасажі* Андреоллі, відкрив першу львівську цукерню. В історії Львова Андреоллі відомий ще й своєю участю в організації добровільної міської міліції (1814). 1818 цукерник помер, цукерню провадили його спадкоємці, від 1830 – син, Домінік Андреоллі-молодший. Цукерня родини Андреоллі існувала до кінця XIX ст.

Ірина Котлобулатова

АНДРЕОЛЛІ КАМ'ЯНИЦЯ – будинок №29 на західному боці пл. Ринок у Львові. Кам'яницю збудував Христофор Мурадович на ділянці, яку займали дві давні кам'яниці. Перша з них (XVI ст.) раніше почергово була власністю Шарфенбергів, Острогорських, Гроссваєрів, Кампанів, тут мешкав *бургомістр* Львова, історик і поет *Бартоломей Зиморович*. Власники кам'яниці часто змінювалися, доки 1765 будинок не дійшов до вкрай аварійного стану і був проданий за 3 тис. злотих. У такому ж стані була і друга, сусідня кам'яниця – колись власність доктора Станіслава Дибовицького, лікаря короля *Сигізмунда III*. 1765 цю кам'яницю придбали за 85 злотих. Через два роки власником цих двох ділянок був полковник *Феліціан Коритовський*, останній польський королівський комендант львівського гарнізону. Новий власник на місці двох застарілих кам'яниць збудував одну велику на п'ять вікон, на фронтоні якої розміщено герб Мора (будинки більше як із трьома вікнами дозволяли будувати тільки шляхтичам і представникам влади). За переказами, під час будови використовували безкоштовно працю в'язнів, стверджують навіть, що це були ув'язнені у львівських *в'язницях гайдамаки*. Новозбудована кам'яниця мала велике внутрішнє подвір'я і два входи: з боку пл. Ринок та з боку пл. Св. Духа (тепер пл. Івана Підкови); утворений наскрізний прохід між цими площами був першим львівським *пасажем* й дістав назву від власника цієї кам'яниці, кондитера *Домініка Андреоллі*, який 1803 придбав її у Ф. Коритовського і влаштував у пасажі цукерню. Майже 70 років кам'яниця була власністю родини Андреоллі, близько 1870 кам'яницю й частину майна цукерні купила